

espècies de plantes. Començà adquirint diverses finques immediates fins a fer-ne una sola peça de catorze hectàrees; la part plantada per ell en comprèn tres o quatre. Gran part de les espècies cultivades pertanyen al grup biològic de les suculentas, moltes de les quals arribaren al jardí procedents de llur país originari, sobretot de les Illes Canàries i de l'Àfrica del Sud. Les espècies rupícoles hi són nombroses, fetes en una gran rocalla orientada a migdia, on s'han desenvolupat perfectament.

Des que començà la plantació del jardí, Faust pensava destinar-lo a centre d'aclimatació de plantes exòtiques, principalment de les que, resistint l'eixut, havien de viure a Blanes sense el benefici de cap regada o amb regades eventuais i molt migrades. Aquest jardí havia de convertir-se, doncs, en un centre d'experimentació, amb laboratoris i biblioteca annexos, ofert als estudiosos del nostre país i, sobretot, als dels països del centre i del nord d'Europa, les condicions climàtiques dels quals no permeten el cultiu a l'aire lliure de les plantes de llocs càlids.

Durant la tardor del 1950, quan es pensava en la possibilitat d'incorporar Mar-i-Murtra a l'Ajuntament de Barcelona, un agreujament sobtat de la malaltia que Faust patia des de poc temps abans, precipità els esdeveniments, i Faust atorgà testament i creà un patronat per a regir la Fundació Internacional de Biologia Mediterrània de Blanes. Llegà al Patronat el Jardí Mar-i-Murtra i tots els seus béns per escriptura notarial de 1.er de febrer de 1951.

Sol·licitament atès a la seva residència de Mar-i-Murtra, encara allargà més d'un any, i morí allí mateix el 24 d'abril de 1952. Havia nascut a Frankfurt am Main el 10 de setembre de 1874.

Descansi en pau!

P. FONT I QUER

DOMÈNEC PALET I BARBA

* 1872 - † 1953

Domènec Palet i Barba nasqué a Terrassa el 10 de juny de 1872. Es llicencià en Dret a la Universitat de Barcelona i fou fiscal municipal a la seva ciutat nadiua, on ocupà també diversos càrrecs oficials a l'Ajuntament. Arribà a ésser diputat a les Corts espanyoles. També desenrotllà una gran activitat cultural: fundà, a Terrassa, l'Escola Industrial i, així mateix, el Centre Excursionista. Fou president de la Institució Catalana d'Història Natural, filial de l'INSTITUT.

Bé que advocat de professió, tingué una gran afecció a la Geologia i publicà diverses monografies, referents sobretot a Terrassa i la seva comarca. Conjuntament amb Faura i Sans i Melcior Viñals, és autor d'un *Dictamen* sobre el subministrament d'aigües potables per a la ciutat de Terrassa, molt extens i documentat. Així mateix, estudià la riquesa petrolífera de la Península. De tota la variada producció geològica de Palet i Barba, la que ofereix un valor científic més destacat és, sens dubte, la que fa referència a Tectònica, entre la qual podem citar els treballs sobre Mura i contorns («Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa», I-II-III, 1911), sobre Sant Llorenç del Munt («Arxiu del Centre Excursionista de Terrassa», setembre-octubre 1921),

sobre la serralada del nord de Terrassa i la de l'Interior (comunicacions presentades a l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona el 30 de juny de 1910 i el 31 de desembre del mateix any, respectivament) i d'altres. La seva actuació com a rabbòleg resta, naturalment, al marge del terreny científic.

Domènec Palet i Barba dedicà també la seva atenció a l'Arqueologia i contribuï a les excavacions de Can Misset i a les de la basílica de Terrassa.

Aquest bon amic morí a Barcelona el 5 de gener de 1953. Al Cel sia!

JOSEP R. BATALLER

LUIGI SORRENTO

* 1884 - † 1953

Luigi Sorrento nasqué a Licata (Agrigento) l'any 1884. Graduat a Catània, fou després alumne de Pio Rajna a Florència i cercà un complement dels seus estudis a Alemanya, França i Espanya. Després d'ensenyar Filologia romànica a les universitats estatals de Milà i Gènova, on donà lliçons també de francès i espanyol respectivament, obtingué el professorat ordinari de Filologia romànica a la Universitat Catòlica del Sagrat Cor, de Milà, on exercí des del 1924 al 1952, any de la seva mort.

Deixeble de Savj-López i de Rajna a Itàlia, i, després, a l'estranger, de Gröber i de Menéndez Pidal, Luigi Sorrento adquirí els mètodes de treball clàssics de la Filologia romànica, però la seva ment restà sempre oberta a les innovacions en els mètodes d'estudi que aportà el segle xx al camp de la Filologia.

Fou director de la col·lecció «Orbis Romanus» de textos crítics medievals, el *Piano e Programa* de la qual és un interessant assaig metodològic. El seu treball d'investigador és d'una gran amplitud: comprèn des de la crítica de textos fins a la comparatística, passant per les recerques sobre lingüística i dialectologia, els estudis de folklore i els de literatura italiana, francesa i espanyola. Cal remarcar el seu assaig *Il Medio Evo, Il termine e il concetto* (1931), obra d'una gran importància, en la qual exposa el seu concepte històric unitari de l'Edat Mitjana, informador de la seva obra d'investigador i que tanta repercussió ha tingut en els estudis medievals.

El professor italià fou un gran filòleg i aportà al camp de la Lingüística contribucions valuoses, dignament coronades amb la seva recent *Sintassi romanza*, tema del qual ja havia tractat en els seus primers treballs.

Sorrento no havia fet estudis de tema català, però sentia per la nostra terra un gran afecte i sempre, però sobretot els darrers anys de la seva vida, s'interessà per Catalunya. Morí el 9 de març de 1953, quan es preparava per venir a Barcelona amb motiu de la celebració del VII Congrés de Lingüística Romànica. Amb ell ha desaparegut un bon amic nostre i a ell dediquem, amb sentiment, aquest record. Reposi en pau.

Jordi CARBONELL